

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ἡ Καρολίνα Λάμπ. Ὅπου γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ Βύρωνα μεταμφιέζεται σὲ ὑπνῆρη. Τὸ μαχαίρι. Ἐνα κομικοτραγικὸ ἐπεισόδιο. Ὁ Βύρων... κλέφτης. (Τὸ βαλάντιόν σου ἢ τὴν ζωὴν σου). Τὸ πάθημα τοῦ συζύγου. Τὸ τραγικὸ τέλος ἐνὸς ἔρωτος.

Ἄπ' ὅλες τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις τοῦ μεγάλου Βύρωνος, ἡ πρῶτη ἐνδιαφέρουσα καὶ περιπετειώδης εἶνε μὲ τὴν ὡραία λογιὰ Καρολίνα Λάμπ. Ἡ ρομαντικὴ αὐτὴ ἀριστοκρατίς εἶχε ἐρωτευθεῖ τὸν ποιητὴ καὶ πρῶτον ἀκόμα τὸν γνωρίσει, ἀκούγοντας μονάχα νὰ γίνονται τόσος λόγος γιὰ τὴν ὡμορφίαν του καὶ τὴν κατακτήσεις του. (Παροδικῶς ἀναφέρουσε ὅτι μεταξὺ τῶν ἀπειροπληθῶν, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, φίλων τῆς συγκαταλέγονται καὶ οἱ Οὐέλλιγγτων, Κάνιγγ καὶ ὁ ποιητὴς Οὐγὸς Φάσκολος). Ἐννοεῖται, ὅτι, μόλις εἶδε γιὰ πρώτη φορά τὸ Βύρωνα, παρεφρόνησε κυριολεκτικῶς ἄπ' τὸ πάθος τῆς γι' αὐτόν. Σκέφθηκε, τότε νὰ τοῦ γράψῃ ἕνα γράμμα. Ἀποφάσισε μάλιστα νὰ δώσῃ μόνη τῆς αὐτὸ τὸ γράμμα στὸν ποιητὴ. Μά, ζήτησας πὺς ἢ πόρτα του εἴτανε κλειστὴ σ' ὅλους τοὺς ἀδιάρκτους, σοφίστηκε τὸ ἐξῆς τέχνασμα :

Παρήγγειλε μίαν λιθόρα σὲ τὸ σῶμα τῆς, ἔκρυψε τὰ πλοῦσα μαλλιά τῆς κάτω ἀπὸ ἕνα σκῆφος καὶ παρουσιάστηκε στὸ σπίτι τοῦ Βύρωνος. Ὁ ὑπνῆρης του, ὕστερ' ἀπὸ μερικὸς διασταγμούς, ἀπεφάσισε νὰ τὴν εἰσαγάγῃ στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου του.

Ὁ Βύρων εἴτανε ξεπλωμένος κεῖνὴ τὴ στιγμὴ σ' ἕνα ντιβάνι καὶ διάβαζε. Ἡ Καρολίνα, χωρὶς νὰ τοῦ πεί λέξη, τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα τῆς, γ' ἐνὸς ἐκεῖνος τὸ διάβαζε, ἔβγαλε τὸ σκῆφος τῆς, ἀφήνοντας τὰ μαλλιά τῆς νὰ σκεπάζουν τοὺς ὄμους τῆς. Καὶ ὅταν ὁ Βύρων γύρισε κατὰπληκτος πρὸς αὐτήν, νὰ τὸν ἐρωτήσει... ποιὸς τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα, τὴν εἶδε γονατιστὴ μπροστὰ του. «Εἶμαι δικὴ σου, τοῦ εἶπε, τότε, μὰ σήμερον θέλω νὰ εἶμαι γιὰ σένα ἀλλῶς ἕνας... ὑπνῆρης. Τὸ γράμμα αὐτὸ σὰς πληροφροεῖ πὺς βροῖσεται ἡ... κυρία μου ἢ ὅποια εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί σας.» Ἄν θέλετε ἔρχεσθε αὐριο νὰ τὴν δῆτε. Ὁ Βύρων ἔκανε τότε νὰ τὴν ἀγκαλιάσει, μὰ κεῖνὴ ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι ἀπ' τὴν ζώνη τῆς καὶ τὸν φοβήθηκε.

— Θὰ εἶγατε τὸ κουράγιό νὰ μὲ σκοτώσετε : τὴν ρώτησε.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Καρολίνα, ὅπως εἶχα τὸ κουράγιο νάρθω ὡς ἐδῶ. Εἶμαι ἰσχυρὴ νὰ κάνω τὸν πᾶν.

— Μὰ γὼ δὲν εἶμαι ! τῆς εἶπε γελώντας ὁ χαριτολόγος ποιητὴς. Ἄς εἶνε ὁμοῦ : ἀφοῦ τὰ δικά σας τὰ ῥόδα κρύβουν ἀπὸ κάτω ἔγχειρίδια, τότε θὰ σὰς ξαναδῶ μονάχα ἀφοῦ... κάνω τὴ διαθήκη μου !»

Τὴν ἄλλη μέρα εἴτανε σπίτι τῆς. Τὸ ἔγχειρίδιο εἶχε λησμονηθεῖ. Ἡ ἔνοση αὐτὴ βράσταζε πολὺν καιρὸ, χωρὶς ἐννοεῖται ὁ σύζυγος νὰ πάρῃ μνησιν.

Ἄξαφνα ὁμοῦ συνέβηκε στὸ ζευγάρι μὲς κάποιον κομικοτραγικὴν περιπέτεια, τὴν ὁποία ἡ Καρολίνα τὴν διηγήθηκε ἀργότερα πολὺ χαριτωμένα :

— Ἐνα βράδυ, ὕστερα ἀπὸ κάποιον χορὸ, φιλοξενούσα τὸ Βύρωνα σπίτι μου. Κοιμόμαστε ἐγὼ στὸ κρεβάτι μου, κ' ἐκεῖνος, σ' ἕνα καναπέ. Ἄξαφνα, κάποιος μὲ σκουντάει ἀπ' τὸν ὄμο. Ἐπνῶ—καὶ φαντάζεσθε τὴν τρομάρα μου ὅταν ἀνεγνώρισα τὸν ἄντρα μου.

— Καρολίνα, μὴ λείψαι χαμηλόφωνα, σῆμα γλήγορα. Ὁ ὑπνῆρης λείπει γὺς κάποιος κλέφτης εἶνε σπίτι μας. Ψάξουμε παντοῦ μὰ δὲν τὸν βρήκαμε. Καὶ ἤρταμα νὰ κοιτάξουμε καὶ στὸ δικό σου δωμάτιο.

— Θέ μου ! φώναξα ἐγὼ, κλέφτης στὸ δωμάτιό μου !... κ' ἐρριζα μὰ τρομαγμένη ματιὰ στὸ ντιβάνι ὅπου κοιμότανε ὁ Βύρων. Δὲν τὸν εἶδα ἐκεῖ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἀκούσαμε κάποιον νὰ κατακαυδαίε στὴ σκάλα. Ὁ σύζυγός μου ἔτρεξε ἀμέσως νὰ δεῖ. Εἴτανε ὁ ὑπνῆρης μας πὺς εἶχε παραπατήσει καὶ γλύστρησε. Φοβήθηκα μήπως ὁ ἄντρας μου ἀντιληφθεῖ τότε τὸ Βύρωνα. Μὰ ὁ ποιητὴς κλέφτης, πὺς εἶχε κρυφθεῖ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, παρουσιάστηκε ἄξαφνα μπροστὰ μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Δόμου, Καρολίνα, ἐκεῖνὸ τὸ μαχαίρι.

Πήδησα κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἀνοίξα ἕνα συρτάρι καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ μαχαίρι πὺς μοῦ ζήτησε.

— Τώρα, μοῦ εἶπε, ἐσώθηκα.

Σκέπασα τὸ κεφάλι μου μ' ἕνα μαντήλι, μὲ τρόπο πὺς νὰ κρυφθεῖ τὸ ἕνα μάτι του, ἐσφιξε τὸ μανδύα του γύρω ἀπ' τὸ σῶμα του, ἔδωσε στὴ μέση του γιὰ ζωὴν ἕνα σάλι μου καὶ ὅταν μεταμορφώθηκε ἔτσι, μοῦ εἶπε :

— Τώρα, Καρολίνα, εἶμαι πραγματικὸς κλέφτης. Τὸ βαλάντιόν

ἢ τὴν ζωὴν σου !...

Τοῦ ἔδωσα τὰ κοσμητά μου. Ἐσήμανε μόνον, τοῦ τὸ κουδοῦνι. Ὁ σύζυγός μου ἔτρεξε καὶ μὲ εἶδε τότε γονατιστὴ μπροστὰ σὸ δὴθεν κλέφτη, πὺς μὲ κρατοῖσε ἀπ' τὰ μαλλιά, ἔτοιμος νὰ μὲ γυπλῆσῃ μὲ τὸ ἔγχειρίδιό του.

— Θὰ πεθάνει μπροστὰ σας, ἀπ' τὸ χέρι μου—εἶπε στὸν κ. Λάμπ μ' ἀλλαγμένη φωνή—ἂν δὲ μοῦ ὀρκισθεῖτε, ἐσεῖς καὶ κεῖνὴ, πὺς θὰ μοῦ ἀφήσετε τὰ διαμαντιὰ τῆς καὶ πὺς θὰ μὲ συνωδεύσετε ὡς τὸ δρόμο. Δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ ὑποκριθῶ τὴν τρομαγμένη σ' αὐτὴν τὴν κομικὴ σκηνή. Ὁ ἄντρας μου πιάστηκε στὴν παγίδα.

Κατεβήκαμε κάτω μαζί μὲ τὸν κλέφτη καὶ ὁ σύζυγός μου τοῦ ἀνοίγει μόνος του τὴν πόρτα. Τὴν ἄλλη μέρα, λαμβάνουμε πίσω τὰ διαμαντιὰ καὶ τὸ ἐξῆς γοιματάται, γιὰ τὸν κ. Λάμπ : «Ὁ κλέφτης σὰς ὀφείλει τὴν ζωὴν. Τὰ κοσμητά μου λοιπὸν τοῦ περριτεύουν αὐτὴ τὴν φορά. Μά, φυλαχθεῖτε, γιὰτὶ σκοπεῖ νὰ ξανάθῃ νὰ σὰς τὰ πάρει...»

Τὸ δυστύχημα ὁμοῦ εἶνε πὺς ὁ ρομαντικὸς αὐτὸς κλέφτης ἄφρησε νὰ πέσῃ στὸ δωμάτιό μου, ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, ἕνα γράμμα μου πὺς τὸ ἔστειλα στὸ... Βύρωνα. Ὁ σύζυγός μου μοῦ τὸ δίδεξε, καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ τὰ ἠμολογήσω ὅλα. Μὰ κείνος μὲ συνεχάρησε.»

Ἐννοεῖτε πὺς καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ κομικοτραγικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, οἱ δύο φίλοι ἐξακολούθησαν νὰ βλέπονται τακτικά. Μὰ ὁ Βύρων—ὁ ἄστατος στοὺς ἐρωτῆς του Βύρων—βαρέθηκε πολὺ σύντομα καὶ τὴ νέα αὐτὴ κατάκτηση καὶ βόηξε ἄλλες φίλες.

Ἡ δυστυχισμένη ἡ Καρολίνα κόντευε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ λύπη τῆς, μὰ δὲν ἔχασε τὸ θάρρος τῆς. Ἐγίνε πραγματικῶς ἡ σκιά τοῦ Βύρωνος : τὸν παρακολούθησε παντοῦ, τοῦ ὑπενθύμιζε τὰ παιγνίδια τους καὶ ἐκλιπαροῦσε τὸν ἔρωτά του. Καὶ ὅταν εἶδε πὺς ὁ Βύρων τὴν εἶχε ξεροζώσει πιά ἀπ' τὴν καρδιά του, ὅταν εἶδε πὺς δὲν τῆς ἔμενε καμιά ἐλπίδα νὰ τὸν ξανακάνει δικό τῆς, τοῦ ἔκανε δημοσίως τρομερῆς σκηνῆς ζηλοτυπίας, ὅπου κ' ἂν τὸν ἔβρισκε.

Μία μέρα πὺς πῆγε σπίτι του καὶ τὸν περιμενε στὸ γραφεῖο του, εἶδε σ' ἕνα τραπέζι ἀνοικτὸ ἕνα βιβλίο. Κάθεται τότε καὶ γράφει στὴν πρώτη σελίδα : «Μὴ μὲ λησμόνει !» Καὶ φεύγει. Μὰ ὁ Βύρων, πὺς τὸν εἶχε πάρει ἀπόφραση νὰ κόψει μίαν καλὴν τὴν σχέσεις μαζί τῆς ὅταν γύρισε καὶ διάβασε «τὴν ὑπόμνησή τῆς» ἔξεμάνη. Σκίζει ἐκεῖνὴ τὴν κόλλα, προσθέτει μὲ νευρικὸ χέρι κάποιον γραμμῆ, καὶ τὴν στέλνει πίσω στὴν Καρολίνα :

Φαντάζεσθε πιά τὴν μανία καὶ τὴ λύσσα τῆς γυναίκας αὐτῆς ὅταν ἀνοίξε τὸ φάκελλο—μὲ τὴ λαχτάρα νὰ βρεῖ δυότρια καλὰ λόγια—καὶ εἶδε νὰ τῆς ἐπιστρέφεται τὸ ἀπελπισμένον σημεῖωμά τῆς μὲ τὴν παρακάτω προσθήκη :

«Μὴ μὲ λησμόνει ! Μὴ μὲ λησμόνει ! Νὰ μὴ σὲ λησμονήσω ! Ἄ ! ὡς τὴ στιγμὴ πὺς ἡ φλόγα τῆς Ζωῆς σου θὰ σβῆσει μὲς τὴ Λήθη, ἡ τύχη καὶ τὸ αἶμας θὰ σὲ βασανίζουν καὶ θὰ σὲ κνηνγάνε σὰν κακὸς ἐπιείλητος. Νὰ σὲ θυμᾶμαι ! νὰ σὲ ξαναθυμηθῶ !... Ἄ, ναί, μὴ ἀμφιβάλλεις καθόλου γι' αὐτὸ !... Ὅτε ὁ σύζυγός σου, ἐξάλλου, δὲ θὰ σὲ λησμονήσει. Ὅτε γὼ οὔτε κείνος δὲ θὰ λησμονήσωμε τὴν γυναῖκα πὺς ὑπῆρξε ἀγάριστη ἀπέναντί του—κακὸς δαιμόνιο γιὰ μένα...»

Τὸ εἰδύλλιο εἶχε τελειώσει κατὰ τρόπο κατὰ ἄλλο εἰδύλλιακόν... Μὰ ἡ Καρολίνα Λάμπ ἐξεδικητὴ γιὰ τὴν προσβολὴ αὐτῆ. Ἐξεδιχῆθη ὄχι μόνον ὡς γυναῖκα ἀλλὰ καὶ ὡς γυναῖκα τῶν γοιμαμάτων, ὅπου τρομεροτέρων.

Ἐδημοσίευσεν ἕνα μυθιστόρημα μὲ τὸν τίτλο «Φωλεναρβόν» τὸ ὅποιο ἦταν ἡ ἱστορία τῶν σχέσεων τῆς μὲ τὸν ἔνδοξο ποιητὴ.

Ἐννοεῖται ὅτι τὴν παρουσίασε πολὺ συγκεκριμένη, μὰ οἱ ἀρμόδιοι νὰ γνωρίσουν τὰ καθέκαστα δὲ γελᾶσθαι καὶ ἀναγνώρισαν τὰ πραγματικὰ πρόσωπα τῆς ἐρωτικῆς αὐτῆς ἱστορίας. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔκανε πάταγο, ἐπειδὴ περιέγραφε τὸν Βύρωνα σὰν ἕνα τέρας, ἄνθρωπο κακοήθη, σκληρόκαρδο κλπ. Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν πείραξε καθόλου τὸν ποιητὴ : Ἄρκετο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν, αὐτοῦ, ἔφυγε ἀπ' τὴν Ἀγγλίαν, εἶχε κατέβει στὸ ἡρωικὸ Μεσολόγγι εἶχε πεθάνει γιὰ τὴν ἀγαπημένην του Ἑλλάδα... Ν. Ἀδ.

Ὁ Λόρδος Βύρων μὲ ἀλβανικὸ κοστούμι.